

ת"פ 16347/08/16 - מדינת ישראל, המאשימה נגד י.ח. - נוכח, הנאשם

בית משפט השלום בקריית גת

06 דצמבר 2017

ת"פ 16347-08-16 מדינת ישראל נ' ח'

בפני כב' הסגנית נשיאה נגה שמואלי-מאיר

מדינת ישראל - המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד לירן פרג' - נוכחת

נגד

י.ח. - נוכח - הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד אלכסנדר שקלובסקי - נוכח

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. כפי הנטען בכתב האישום המתוקן, ביום 06.08.2016 בשעה 04:00 או בסמוך לכך, עלה הנאשם למונית ביחד עם שלושה אנשים נוספים (להלן: "**האחרים**"), שזהותם אינה ידועה למאשימה. במהלך הנסיעה במונית, אחד מהאחרים, אשר ישב במושב הקדמי ליד הנהג, נתן לאחרון 100 ₪ ולאחר מכן עוד 200 ₪ נוספים, וביקש הימנו שייקח את שני האחרים שישבו במושב האחורי לכתובת מסוימת. בהמשך, ירדו האחרים מהמונית והנאשם עבר למושב הקדמי, ליד הנהג.

עוד ובהמשך, פנה הנאשם אל נהג המונית (להלן: "**המתלונן**") באומרו: "מה פתאום אתה לוקח 150 ₪ על נסיעה כזו, אתה גנב". כמו כן, הנאשם איים על המתלונן, באומרו: "תביא לי את הכסף שקיבלת עכשיו אם לא אני שובר לך את המונית". במעמד זה, אמר המתלונן לנאשם: "בוא נלך למשטרה". בתגובה לדברים אלה, ובעוד המתלונן נוהג במונית, החל הנאשם להכות בחלקים הפנימיים של הרכב, תפס את צרור המפתחות שהיה בתוך ה"סוויץ" ושבר את המפתח. בנסיבות אלה, המונית נעצרה והנאשם יצא מתוכה ואיים על המתלונן, בכך שהניף לעברו בקבוק, ואמר לו: "אני אדקור אותך". לאחר מכן, הנאשם גנב 150 ₪ שהיו בידי המתלונן, בכך שחטף אותם מידו.

לאחר המתואר לעיל, בתחנת המשטרה באשקלון ובהיותו בתא מעצר, החל הנאשם לבעוט בסורגי התא ולהרעיש, וכן איים על השוטר משה (להלן: "**השוטר**"), באומרו: "אל תדאג אנשים נפגשים משה, אתה לא יודע איפה תפגוש אותי". משה נכנס ביחד עם שני שוטרים נוספים לתאו של הנאשם על מנת לכבול אותו. במעמד זה, הנאשם התבקש להוריד את שעונו, אך סירב, באומרו: "אני לא מוריד את השעון, השעון הזה מגיע איתי למעצר" ו"נראה מי יוריד לי את השעון". כמו כן, הנאשם איים על השוטרים, באומרו: "אם תתקרבו אליי זה הסוף שלכם". לאחר אלה, החל הנאשם למשוך את ידיו מהאזיקים בניסיון לפצוע את עצמו, ירק על הרצפה ואיים על השוטר, באומרו: "אתה על הזין שלי ישוטר מניאק אני יודע שאתה אשדודי ואני מבטיח לך שאתה תשלם על זה אל תדאג".

2. הנאשם הודה במיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו, הורשע בעבירות של **איומים**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); **היזק לרכוש במזיד**, לפי סעיף 452 לחוק העונשין; **תקיפה כדי לגנוב**, לפי סעיף 381(א)(2) לחוק העונשין; ו**הפרעת שוטר במילוי תפקידו**, לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

3. הצדדים לא הגיעו להסכמו עונשיות. אולם בשים לב לגילו, הופנה הנאשם לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר בעניינו, תוך שהמאשימה הצהירה כי עמדתה העונשית בתיק זה היא למאסר בפועל.
4. בעניינו של הנאשם התקבלו שני תסקירים, ובסופם בא שירות המבחן בהמלצה להשית על הנאשם רכיב ענישה טיפולי-שיקומי, לצד ענישה צופה פני עתיד וצו מבחן. מטעמים של צנעת הפרט, לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקירים האמורים, מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש, שאליהם אתייחס בהמשך.
5. מחוות דעת הממונה על עבודות השירות אשר התקבלה ביום 03.12.2017, עולה כי הנאשם מתאים לביצוע עבודות שירות.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

6. בא כוח המאשימה עמד על חומרת מעשיו של הנאשם ועל הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מהם, ועתר לקבוע מתחם עונש כולל הנע בין 10 ל- 28 חודשי מאסר. כמו כן, הלה הפנה לעברו הפלילי של הנאשם, לקבלת האחריות החלקית, ולהתרשמויותיו של שירות המבחן - וביקש להשית עליו מאסר בפועל ברף הבינוני של מתחם הענישה, לצד מאסר מותנה, קנס, פיצוי והתחייבות.
7. מנגד, נטען על ידי הסנגור כי הנאשם מקבל אחריות מלאה על מעשיו ומביע חרטה עמוקה. כמו כן, הפנתה ההגנה למצבו הנפשי של הנאשם, לגילו הצעיר, לשיתוף הפעולה עם שירות המבחן ולפרק הזמן שהנאשם היה עצור מאחורי סורג ובריה. לאור אלה, ולאחר שנטען כי מתחם העונש ההולם צריך לנוע בין מאסר מותנה, או לכל יותר מאסר קצר לריצוי בעבודות שירות, לבין מאסר למשך חודשים ספורים - עתרה ההגנה לאמץ את המלצות שירות המבחן ולהשית על הנאשם ענישה בעלת פן שיקומי.
8. הנאשם עמד על השינוי שערך באורחות חייו מאז הרשעתו האחרונה, הביע חרטה על מעשיו וטען כי ברצונו לשקם את חייו וללכת בדרך הישר.

דין והכרעה

9. ראשית חוכמה יצוין, כי המאשימה עתרה לקבוע מתחם עונש אחד בגין מכלול מעשיו של הנאשם, ובשים לב ל"מבחן הקשר ההדוק" וליתר מבחני העזר אשר נקבעו לעניין זה בפסיקתו של בית המשפט העליון (ראו למשל, דעת הרוב בע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל**, (29.10.2014); ע"פ 1261/15 **יוסף דלאל נ' מדינת ישראל**, (03.09.2015); ע"פ 3164/14 **גיא פן נ' מדינת ישראל**, (29.06.2015)), סבורתני כי בדין עשתה כן. אשר על כן, ובשים לב למתווה שקבע המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין (ופורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון), אקבע בשלב הראשון את מתחם העונש ההולם, ולאחר מכן אגזור את עונשו של הנאשם בגדרי המתחם האמור (אודות המתווה לגזירת העונש, ראו למשל: ע"פ 8641/12 **מוחמד סעד נ' מדינת ישראל**, (05.08.2013)).

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

10. כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.

11. בעצם ביצוע העבירה של תקיפה כדי לגנוב, פגע הנאשם הן בזכותו של הפרט להגנה על שלמות גופו ועל ביטחונו האישי והן בזכותו להגנה על קניינו. אותה זכות לקניין, נפגעה גם כתוצאה ממעשה ההיזק לרכוש שביצע הנאשם. בעצם ביצוע עבירת האיומים, פגע הנאשם בערכים שנועדו להגן על שלווה נפשו של הפרט ועל חופש הפעולה שלו, זאת כאשר מעשה האיום נועד להניע אדם לבצע פעולה כלשהי בניגוד להסכמתו החופשית, או להניאו מפעולה אותה ביקש לבצע (ר' והשוו דבריו של כב' השופט א' גולדברג בע"פ 103/88 משה ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 373, 379 (1989)). כאן יצוין, כי חומרה מיוחדת נודעת לעבירת האיומים, מקום בו זו מופנית כנגד שוטרים, כמו במקרה הנדון.

בהמשך לדברים אחרונים אלה, ייאמר כי בעצם ביצוע העבירות אשר הופנו כלפי שוטרים, פגע הנאשם בסדרי שלטון וחברה תקינים ואתגר את המוסכמות הבסיסיות ביותר של החברה הדמוקרטית. מעשים כגון אלו פוגעים ביכולת של נציגי החוק בכלל, ושל השוטרים בפרט, למלא את תפקידם ללא מורא ופחד מבעלי אגרוף. בדומה לאלימות פיזית, גם אלימות מילולית המופנית כלפי שוטרים מכרסמת ביסודות חברתנו הדמוקרטית, ושומה על בתי המשפט להעלות תרומתם למיגור התופעה, בין היתר באמצעות גילוי אפס סובלנות כלפי העבריינים והשתת ענישה מוחשית ומרתיעה, תוך שנדמה כי לא בכדי קבע המחוקק בצדה של עבירת ההפרעה לשוטר במילוי תפקידו עונש מזערי של שבועיים ימי מאסר (להרחבה בדבר חשיבות הערכים המוגנים, החומרה הרבה שבעבירות המופנות כלפי שוטרים ועל הצורך בגזירת עונשים מרתיעים, ראו: רע"פ 5579/10 דוד קריה נ' מדינת ישראל, (02.08.2010); ע"פ 5214/13 מחמוד סירחאן ואח' נ' מדינת ישראל, (30.12.2013); ורע"פ 1922/11 יניב רחמימוב נ' מדינת ישראל, (17.03.2011)).

12. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, כפי שיפורט להלן, ובייחוד לנוכח הצטברותן של העבירות, סבורתני כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים מצויה במקרה הנדון ברף שאיננו נמוך.

13. במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, ייאמר תחילה, כי העבירה של תקיפה כדי לגנוב יכולה להכיל בתוכה מגוון רחב של התנהגויות, בין אם כאלה שחמורות פחות ובין אם כאלה שמצויות אך כפסע מעבירת השוד. במקרה הנדון, בשים לב לאופייה של התקיפה, העובדה שכתוצאה הימנה לא נגרמה למתלונן חבלה, ולנוכח הסכום שהנאשם גנב - דומני כי המדובר בהתנהגות המצויה ברף חומרה שאיננו גבוה. דברים דומים אף צריכים להיאמר בכל הנוגע למעשה ההפרעה לשוטר שביצע הנאשם, עת סירב להוריד את השעון מידו. עוד מצאתי לשקול לקולא את העבודה שלמעשיו של הנאשם לא קדם תכנון מוקדם, ונדמה כי אלו בוצעו בצורה ספונטנית. לצד אלה, יש לתת את הדעת למיהותו של נפגע העבירה, כאשר במקרה הנדון עסקינן בנהג מונית, ומכאן מתעצמת חובתו של בית המשפט להעניק לו את ההגנה הדרושה מפני אלו המבקשים לפגוע בו. כידוע, על מנת להרוויח את לחמם, עובדים נהגי המוניות גם בשעות הלילה (כמו במקרה הנדון), תוך שאינם יכולים לדעת אפרוירית את זהותם ואופיים של לקוחותיהם העולים לרכבם, כך שהלכה למעשה הם נתונים לשרירות ליבם וחשופים ביתר שאת לפגיעה. יפים לעניין זה דבריו של בית המשפט העליון בע"פ 10828/04 אלטורי טלאל נ' מדינת ישראל, (16.06.2005):

"חובתו של בית המשפט להגן על אנשי עמל, כמו נהגי מוניות, הנותנים שירות לציבור גם בשעות שאינן שיגרתיות, ונחשפים לגחמות זדון של עבריינים".

דברים אלה אמנם נאמרו לפני למעלה מעשור, אך ברי כי עודם רלוונטיים גם כיום (אודות החשיבות והצורך להגן על ציבור נהגי המונית, ראו גם בע"פ 1250/07 **זאייד אבו סולב נ' מדינת ישראל**, (13.12.2007); ובע"פ 3219/98 **מוחמד עפאנה נ' מדינת ישראל**, (14.11.2000)).

עוד יש ליתן את הדעת לעובדה שהנאשם שבר את מפתח המונית. שוויו של המפתח וגובה הנזק לא פורטו בכתב האישום המתוקן, וניתן להניח שאין המדובר בסכום גבוה בצורה ניכרת. עם זאת, לא ניתן להתעלם מהעובדה שהנאשם הזיק למפתח המונית, אשר משמשת את המתלונן לא רק כדי להתנייד ממקום למקום, אלא גם כמקור פרנסה. בנוסף, בית המשפט מביא במסגרת מכלול שיקוליו את הנזק הפוטנציאלי אשר היה טמון במעשיו של הנאשם, עת החל להכות בחלקים הפנימיים של המונית, ובייחוד יש לראות בחומרה את העובדה שהנאשם איים על המתלונן באמצעות בקבוק שאחז בידו ושאותו הוא הניף לעברו, מעשה שבנקל עלול היה להסלים לעימות פיזי של ממש, שאחריתו מי ישרנה. בנוסף, בית המשפט שוקל לחומרה את אופיים של האיומים שהשמיע הנאשם, ובפרט עת בחר לאיים כי ידקור את המתלונן וכי יבוא חשבון עם השוטר. מה גם, שאיומיו כלפי השוטרים "תובלו" בדברי נאצה וגנאי, שהדעת אינה יכולה לסבול שיופנו מצדו של אזרח כלפי איש מרות. ויוער, מפרק העובדות של כתב האישום המתוקן, עולה כי הנאשם איים במספר הזדמנויות שונות ועל מתלוננים שונים, כך שנדמה כי חסד עשתה עימו המאשימה עת בחרה להאשימו בעבירת איומים אחת בלבד.

בנוסף, כפי העולה בצורה מסוימת מטיעוני ההגנה לעונש ומסעיף 4 לכתב האישום המתוקן, תחילתו של האירוע האלים הוא בטענתו של הנאשם לפיה המתלונן גבה סכום מופרז בעבור שירותיו. למותר לציין, כי לא מצאתי לזקוף את הדברים לזכותו של הנאשם, כאשר ברי כי אין בהם כדי להצדיק את התנהגותו הבריונית ושלוחת הרסן, הן כלפי המתלונן והן כלפי השוטרים. ודוק, ככל שהנאשם סבר כי המתלונן גבה מחבריו תשלום גבוה מדי ושאיננו הוגן, כי אז היה עליו לנקוט באמצעים החוקיים והלגיטימיים שעומדים לרשותו, ולא לעשות דין לעצמו.

בשוליה של נקודה זו, יצוין כי ההגנה לא טענה שבשים לב למצבו הבריאותי-נפשי של הנאשם, נפגמה יכולתו להבין את אשר הוא עושה, את הפסול או את המשמעות של מעשהו, או להימנע ממעשיו - והרי שממילא גם לא קיימת כל אינדיקציה לכך.

14. אשר **למדיניות הענישה הנוהגת**, ייאמר תחילה כי הנאשם הורשע בשילוב של מגוון עבירות שונות. על כן, ומטבע הדברים, הצדדים לא הציגו לעיוני פסקי דין שבהם נדונו מקרים דומים לזה שבפניי, ככל שהדבר נוגע לשילוב העבירות והמעשים, וגם על בית המשפט יקשה לאתר פסיקה כגון זו. ועדיין, פסקי הדין השונים יכולים ללמד אודות מדיניות הענישה הנוהגת ולו על דרך ההיקש, ולכן אפנה לכמה מהם.

כך לדוגמא, סקירת הפסיקה מעלה כי במקרים שבהם דובר בנאשמים שהורשעו בעבירה של תקיפה כדי לגנוב (לעיתים לצד עבירת הגניבה), על פי רוב נקבעו בעניינם מתחמי ענישה שתחתיתם במאסר מותנה, או לכל היותר מאסר קצר שניתן לרצותו בעבודות שירות, וסופם במאסרים ארוכים יותר, שלעיתים מגיעים אף לכדי תקופות של 24 חודשים (ראו למשל: ת"פ (מחוזי חיפה) 51506-06-15 **מדינת ישראל נ' היתאם חדיד**, (26.06.2016); עפ"ג (מחוזי תל אביב יפו) 45530-03-16 **פילמון טספסין נ' מדינת ישראל**, (04.05.2016); ת"פ (שלום תל אביב יפו) 31018-12-13 **מדינת ישראל נ' אדם מוסא**, (03.03.2016); ת"פ (שלום נתניה) 24335-10-13 **מדינת ישראל נ' סולי אלגרנאו**, (22.11.2015); ת"פ (שלום באר שבע) 15545-03-13 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (19.02.2014)). אשר לעונשים שהושתו בסופו של יום, הרי שאלה הושפעו ממאפייניהם האישיים של כל אחד מהנאשמים שעניינם אוזכר לעיל, כגון קיומו או היעדרו של עבר פלילי, קיומו או היעדרו של אפיק טיפולי, גילם, וכיוצא באלה.

אשר לעבירה של הפרעה לשוטר, סקירת הפסיקה מלמדת כי ברגיל נקבעים בגין עבירה זו מתחמי ענישה שתחילתם

במאסר מותנה וסופם במאסרים קצרים, שעל פי רוב ניתן לבצעם בעבודות שירות (ראו למשל: ת"פ (מחוזי חיפה) 20677-01-12 **מדינת ישראל נ' מיקי מיכאל מישר**, (04.03.2015); ת"פ (שלום כפר סבא) 44751-02-13 **מדינת ישראל נ' מורן גולי**, (25.02.2016); ת"פ (שלום כפר סבא) 17942-11-15 **מדינת ישראל נ' היתם עאמר**, (10.09.2017), טרם הפך לחלוט; ת"פ (שלום רמלה) 47200-02-15 **מדינת ישראל נ' בהא סוואלחי**, (25.06.2015); ת"פ (שלום תל אביב יפו) 56334-09-14 **מדינת ישראל נ' מור בן טוב**, (11.10.2015)). אם כי, ברי שכאשר נלוות לעבירה זו גם עבירות נוספות, כגון איומים או היזק לרכוש, כי אז הן מתחמי הענישה והן העונשים שמושטים, הינם על דרך הכלל חמורים יותר.

ויוער, סקירת הפסיקה שלעיל מתייחסת לנאשמים שהורשעו בעבירה בודדת של תקיפה כדי לגנוב (או לעיתים לצד עבירת הגניבה) או בעבירה בודדת של הפרעה לשוטר - בעוד שהנאשם שבפניי, הורשע בשילוב של כמה עבירות: תקיפה כדי לגנוב, איומים, היזק לרכוש במזיד והפרעה לשוטר. כך שכאמור, הפסיקה שהובאה תלמד אודות מדיניות הענישה הראויה במקרה שבפניי - על דרך ההיקש בלבד.

עוד יצוין, כי עיינתי בפסיקה שאליה הפנו באי כוח הצדדים, אולם ברי כי עיון זה נעשה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות, ובשים לב לעבירות שבהן הורשעו הנאשמים השונים, הנסיבות שנלוו אליהן, כמותן, נסיבותיהם האישיות, וכיוצא באלה. כן מצאתי להעיר, כי על פסיקתו של בית משפט השלום בת"פ 1892-08-14, שאליה הפנתה המאשימה, הוגש ערעור לבית המשפט המחוזי, שהתקבל בחלקו, מה שהשפיע גם על העונש שנגזר בסופו של יום על הנאשם (אם כי, בית המשפט המחוזי לא התערב במתחם העונש שנקבע (ראו עפ"ג 55743-06-15)). על כל פנים, וזאת חשוב להדגיש, גם לאחר תיקון 113 הענישה נותרה אינדיווידואלית, ואין לגזור את דינם של הנאשמים על סמך הכותרות של העבירות שבהן הם הורשעו, אלא שומה על בית המשפט לבחון את הדברים לגופן של העבירות והנסיבות הנלוות להן ולגופם של נאשמים, על כל מאפייניהם האישיים ונסיבותיהם הייחודיות (ראו והשוו ע"פ 433/89 **ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת ישראל**, (05.05.2009)). כך למשל, ברי כי אין דין תקיפה כדי לגנוב שעניינה בחטיפת שטר של 100 ₪ מהידיים כדין תקיפה כדי לגנוב שעניינה הכאת המתלונן באגרופים בפניו מתוך מטרה לגנוב את הטלפון הנייד שלו. בדומה, לא יהיה עונשו של נאשם צעיר, נעדר עבר פלילי, שהיכה על חטא והשתתף בהליכי שיקום משמעותיים, לעונשו של נאשם בעל עבר פלילי מכביד ושנעדר כל אפיק שיקומי. כאמור, כל מקרה צריך להיבחן בנסיבותיו שלו, כאשר ממילא השיקול שעניינו "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו בעניין זה ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל**, (25.06.2013)).

15. כללם של דברים, משנתתי דעתי למכלול השיקולים הרלוונטיים, ובייחוד לנוכח **שילובן והצטברותן** של העבירות והנסיבות שנלוו אליהן, כפי שפורט לעיל, **מצאתי לקבוע כי מתחם העונש במקרה הנדון ינוע בין 6 חודשים מאסר, שניתן לרצותו בעבודות שירות, לבין 24 חודשים מאסר.**

ד. גזירת העונש המתאים לנאשם

16. אשר לגזירת עונשו של הנאשם בגדרי מתחם העונש ההולם, כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, על בית המשפט לשקול בעניין זה את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40יא לחוק העונשין.

17. בעניין זה, שקלתי את עברו הפלילי של הנאשם, הכולל שתי הרשעות מבית משפט לנוער (שאמנם התיישנו, אך לא נמחקו), וזאת בעבירות רבות, כמעט מכל קצות הקשת של החוקים הפליליים - החל בעבירות סמים, עובר בעבירות של איומים, העלבת עובד ציבור, תעבורה, הפרת הוראה חוקית, וכלה בעבירות רכוש (ראו גיליון הרישום הפלילי -

סומן ת/2). בגין אחת מהרשעותיו אלו, הנאשם אף ריצה 7 חודשים מאסר. ודוק, הנאשם צבר לחובתו רישום פלילי זה על אף גילו הצעיר באופן יחסי, והרי שיש בכך כדי להעיד אודות אורח החיים השולי שאותו ניהל עד כה.

מנגד ולקולא, ועל אף שהכלא כאמור אינו זר לו, בית המשפט מביא בחשבון את הפגיעה שעלולה להיגרם לנאשם אם יושת עליו עונש מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריח, וזאת בשים לב למצבו הבריאותי-נפשי (שאליו עוד אתייחס בהמשך) ולגילו הצעיר. בהמשך לעניין אחרון זה, אף יצוין כי שקלתי את העובדה שבפניי נאשם הנמנה עם קבוצת הגיל של ה"בגירים-צעירים". אם כי, אציין מיד כי "בגיר צעיר" איננו "מונח קסם" ואין בו כדי להביא להקלה אוטומטית בעונשו של הנאשם, ואפנה בעניין זה לפסיקתו של בית המשפט העליון בע"פ 2420/15 אברהם אבטליון נ' מדינת ישראל, (29.11.2015), שם ביקש כב' השופט ס' ג'ובראן להבהיר ולחדד את דבריו בע"פ 7781/12 פלוני נ' מדינת ישראל, (25.06.2013), וקבע כי:

"פסק הדין בעניין פלוני לא יצר עילה "פסיקתית" נפרדת להקלה בעונשם של בגירים צעירים, אלא יצק תוכן המבוסס על המאפיינים המיוחדים אשר עשויים להתקיים בקבוצה זו, לתוך הכללים הקבועים בסימן א'1 לפרק ו' לחוק העונשין - אשר מאפשרים לייחס משמעות לגילו של נאשם, להתפתחותו, לבשלותו ולפוטנציאל השיקומי שלו בעת גזירת עונשו".

עוד יש לזקוף לזכותו של הנאשם את העובדה שהודה במיוחס לו, ובכך הביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר, ואף חשוב מכך - ייתר את הצורך בהעדתם של המתלוננים. ויודגש, אכן לא נעלמה מעיני העובדה שבעת פגישתו בשירות המבחן, צמצם הנאשם מאחריותו לביצוע העבירות ונטה להשליכה על גורמים חיצוניים (ולו ככל שהדברים נוגעים לעבירות שבוצעו כלפי המתלונן). דא עקא, נדמה כי הנאשם עבר כברת דרך מחשבית מאז, שכן בשלב הטיועונים לעונש התרשמתי בצורה בלתי אמצעית כי הגם אם הלה מנסה לתרץ במידה כזו או אחרת את מעשיו (ואכן יש לדבריו אחיזה מסוימת בסעיף 4 לכתב האישום המתוקן) - כיום הוא מבין את חומרת מעשיו, ומביע חרטה כנה על ביצועם. בנוסף לאמור, בית המשפט נותן דעתו לעובדה שהנאשם שהה כמעט שלושה חודשים מאחורי סורג ובריח ובמשך פרק זמן ארוך נוסף היה נתון תחת תנאים מגבילים. ברי כי הליך המעצר איננו "מקדמה על חשבון העונש", אולם שוכנעתי כי היה בכך כדי להבהיר לנאשם את ההשלכות שעלולות להיות להתנהגותו וכדי להרתיעו במידת מה מלשוב ולבצע עבירות נוספות. כמו כן, אף ניתן לשקול את הדברים במסגרת סעיף 40א(3) לחוק העונשין.

נסיבה נוספת שיש ליתן עליה את הדעת, עניינה במצבו הבריאותי-נפשי של הנאשם, כפי שהוא נלמד מהמסמכים שהוצגו לשירות המבחן. על מנת לא לפגוע בפרטיותו של הנאשם ובסודיות הרפואית שלו, לא אפרוס כאן לפרטי פרטים את תוכנם של מסמכים אלה (כפי שהם תוארו על ידי שירות המבחן), אך אציין כי הנאשם אובחן כלוקה בנפשו עת היה בן 17 בלבד, ובעטיו של מצב זה הוא הוכר כנכה ברמה של 100%, טופל לאורך השנים במסגרות הבריאותיות השונות ואף ידע אשפוזים רבים. אכן, לצורך קביעת מתחם העונש ההולם, צוין כי אין בפני כל אינדיקציה להתקיימות הנסיבות הקבועות בסעיפים 40ט(א)(6) ו- (7) לחוק העונשין. יחד עם זאת, מצאתי ליתן לכך משקל גם לצורך גזירת העונש המתאים לנאשם.

אכן, בבדיקה שנערכה באפריל 2017 לא נמצאו סימנים פסיכויטיים אצל הנאשם. יחד עם זאת, עדיין יש לזכור כי עסקינן במי שכאמור אובחן עוד בהיותו בן 17 כבעל בעיות בריאותיות-נפשיות, שעבר מאז אשפוזים רבים, ושכיום הוא מוכר בגין כנכה בשיעור 100%. בנסיבות אלה, ברי כי הפגיעה שעלולה להיגרם לנאשם ככל שיושת עליו עונש מאסר מתעצמת בשים לב למצבו הנפשי האמור ואף יש לראות בכך כחלק מאותן נסיבות חיים מורכבות, שגם הן צריכות לקבל את משקלן עובר לגזירת הדין.

לבסוף, בית המשפט אינו מתעלם מהתרשמויותיו של שירות המבחן, לפיהן לנאשם עמדות נוקשות, קושי לעמוד בגבולות

המוצבים בפניו, קושי בקבלת אחריות וקושי בהבנת המחירים שאותם הוא משלם על מעשיו. כמו כן, לא התעלמתי מהערכתו של שירות המבחן (בתסקיר מיולי 2017) בנוגע לסיכון הנשקף מהנאשם. דא עקא, בתסקיר מיום 14.09.2017 ניתן לזהות קיומו של "שביב תקווה" לתחילת השתתפותו של הנאשם בהליך טיפולי. כפי שצוין שם, הנאשם שולב בסדנת הכנה לטיפול קבוצתי, ושירות המבחן התרשם כי לנאשם יש היכולת לנהל תקשורת משותפת ושיח פורה, והוא מגלה נכונות לשתף מעולמו ובקשיים עימם הוא מתמודד בחייו. כמו כן, משיחותיו עם הנאשם ומהשתתפותו של האחרון בסדנה, התרשם שירות המבחן כי המפגש הקבוצתי הביא לשינוי בעמדתו באשר להשתתפות בטיפול קבוצתי, וכי הלה מגלה נכונות להשתלב בטיפול. לאור אלה, וכפי שכבר צוין, המליץ שירות המבחן להשית על הנאשם, בין היתר, רכיב ענישה שיקומי-טיפולי. כאן גם יוער, כי גם בעובדה שהנאשם שולב בשוק העבודה (למרות שתלוש השכר שהוגש לעיוני הינו מאפריל 2017 (סומן נ/1)), יש בה כדי להעיד אודות כוונותיו של הנאשם לעלות על דרך הישר ולשקם את חייו.

ודוק, בשים לב לכך שהמדובר בראשיתו של הטיפול בלבד, לא מתקיימים בענייניו שיקולי שיקום כבדי משקל שיהיה בהם כדי להביא לסטייה לקולא ממתחם העונש ההולם. ועדיין, יש להביא את האמור זה עתה בחשבון ולשקול אותו לצורך גזירת עונשו של הנאשם בגדרי מתחם הענישה.

18. באיזון בין מכלול השיקולים, היה מקום, על פניו, לגזור את עונשו של הנאשם שלא ברף התחתון של מתחם העונש ההולם - כאשר משמעות הדברים היא שליחתו אל מאחורי סורג ובריח. אולם, בשים לב לגילו הצעיר של הנאשם, לנוכח העובדה שמאז ביצוע העבירות שבמוקד כתב האישום המותקן הוא לא הסתבך עוד בפלילים, ובייחוד לאור קיומו של אפיק שיקומי, מצאתי לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהימנע משליחתו אל מאחורי סורג ובריח - מה שיביא מניה וביה לגדיעתו של ההליך הטיפולי שבו התחיל הנאשם. אם כי, יצוין שבשים לב לחומרת העבירות ולאור יתר השיקולים שפורטו כאן, לא מצאתי שניתן במקרה הנדון להסתפק בענישה צופה פני עתיד בלבד (לצד אותו רכיב ענישה שיקומי), כפי המלצת השירות.

כאמור והגם אם לא בלי לבטים, מצאתי בזו הפעם לילך לקראתו של הנאשם וליתן לו הזדמנות אמיתית לשקם את חייו. אולם יודגש מיד, כי יהיה על הנאשם להמשיך ולעמוד בהליך האמור, וזאת במסגרת צו המבחן שיושת אליו. ככל שחלילה לא יעשה כן, הרי שעניינו, כך יש להניח, יוחזר לבית המשפט, ואז לא תהיה עוד ברירה אלא ליתן ביטוי מלא לשיקולי ההלימה בעת גזירת עונשו. מצאתי לציין ולהדגיש את הדברים בצורה מפורשת בגזר הדין, ומן הראוי שידיעה זו תרחף כל העת מעל ראשו של הנאשם.

19. לאור כל האמור, אגזור את עונשו של הנאשם ברף התחתון של מתחם העונש ההולם. קרי, 6 חודשים מאסר, לריצוי בעבודות שירות. לצד אלה, ובשים לב לעובדה שעונש זה מגלם בתוכו מלכתחילה את אותה התחשבות בנאשם ואת מוכנותו של בית המשפט ללכת לקראתו בזו הפעם, אנכה את ימי המעצר שלו בצורה חלקית בלבד. כידוע, הגם שהכלל הוא ניכוי מלא של ימי המעצר, אין לנאשם זכות קנויה לכך, ושאלת הניכוי מהווה למעשה שיקול משיקולי הענישה, בעוד שהשתת עונש שהוא מקל מלכתחילה, יכולה להביא את בית המשפט למסקנה לפיה אין מקום לנכות את ימי המעצר (רע"פ 7584/14 פלוני נ' **מדינת ישראל**, (02.12.2014); ע"פ 3924/17 גיל אלבז נ' **מדינת ישראל**, (27.07.2017)). ובוודאי שהדברים האמורים נכונים מקום בו נגזר עונש לריצוי בעבודות שירות, שאז ניכוי ימי המעצר הוא בבחינת צעד שאיננו טריוויאלי (ראו **עניין פלוני** שאוזכר זה עתה).

20. **לאור כל האמור לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:**

א. 6 חודשים מאסר בפועל, לריצוי בעבודות שירות, בניכוי ימי מעצרו.

בהתאם לאמור בחוות דעת הממונה על עבודות השירות מיום 3/12/17, הנאשם יחל בריצוי המאסר ביום 6/2/18, עמוד 7

אלא אם הממונה יודיעו אחרת. העבודות תבוצענה בכפר הנופש אשקלון, ברח' בן עמר 1.

מוסבר לנאשם כי עליו לעמוד בתנאי העבודה וכי כל הפרה של תנאי עבודות השירות עלולה להביא להפסקה מינהלית של העבודות ולריצוי יתרת התקופה במאסר של ממש.

העתק גזר הדין בדחיפות לממונה על עבודות השירות.

ב. מאסר מותנה למשך 8 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור עבירת רכוש מסוג פשע.

ג. מאסר מותנה למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור עבירת רכוש מסוג עוון או על אחת מהעבירות הקבועות בסעיפים 192, 452 ו- 275 בחוק העונשין (איומים, היזק לרכוש במזיד, והפרעת שוטר בעת מילוי תפקידו, בהתאמה).

ד. פיצוי בסך 500 ₪ למתלונן, מר משה בנחמו (ע"ת/1).

הפיצוי ישולם ב- 2 שיעורים שווים ורצופים, שהראשון שבהם ביום 1/7/18.

מצ"ב טפסי פרטי ניזוק.

כל תשלום שייגבה בתיק, ייזקף תחילה על חשבון הפיצוי.

ה. קנס בסך 1,000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו.

הקנס יקוזז מסכום ההפקדה אשר הפקיד הנאשם בקופת בית המשפט בתיק זה וזאת ככל שלא קיים עיקול על כספים אלו.

ככל שלא ניתן לקזז את סכום הקנס מסכום ההפקדה, הקנס ישולם ב- 5 שיעורים שווים ורצופים, שהראשון שבהם ביום 1/10/18.

ו. הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך 10,000 ₪ שלא לעבור כל עבירת רכוש, וזאת לתקופה של שלוש שנים מהיום.

אם לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, יאסר הנאשם למשך 10 ימים.

זכות ערעור כחוק.

ניתן והודע היום, י"ח כסלו תשע"ח, 06 דצמבר 2017, במעמד הצדדים.